PIERRE LEMAITRE

KRVAVÉ SVATEBNÍ ŠATY

KNIHA ZLÍN

Krvavé svatební šaty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

KNIHA ZLIN

Pierre Lemaitre
Krvavé svatební šaty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

THRILL

PIERRE LEMAITRE

KRVAVÉ SVATEBNÍ ŠATY

PIERRE LEMAITRE

KRVAVÉ SVATEBNÍ ŠATY

v překladu Tomáše Havla

KNIHA ZLÍN

Pro Pascaline, samozřejmě,
bez ní by přece nic nebylo…

SOPHIE

Sedí na zemi, zády opřená o zeď, nohy natažené, a zajíká se pláčem.

Léo se nehýbe, leží vedle ní, hlavu položenou na jejím klíně. Jednou rukou ho hladí ve vlasech, druhou se snaží utírat si oči, ale její pohyby jsou zmatené. Pláče. Vzlyky občas přecházejí do křiku, nářek se dere ven až z břicha. Hlava se jí kolébá ze strany na stranu. Chvílemi je její zármutek natolik intenzivní, že bije hlavou o stěnu. Bolest jí na okamžik uleví, ale brzy se v ní všechno znovu hroutí. Léo je moc hodný, nehýbe se. Sklopí k němu oči, podívá se na něj, přitiskne si jeho hlavu k břichu a pláče. Nikdo si nedokáže představit, jak je nešťastná.

1

Tenkrát ráno, jako už mnohokrát, se probudila v slzách a se staženým hrdlem, ačkoli k tomu neměla žádný zvláštní důvod. Slzy jsou pro ni běžná záležitost – od té doby, co blázní, pláče noc co noc. Kdyby ráno necítila mokré tváře, mohla by si myslet, že v noci spala klidným a hlubokým spánkem. Tvář vlhká od slz a stažené hrdlo po ránu jsou ale neklamná znamení. Kdy to začalo? S Vincentovou nehodou? Po jeho smrti? Po úplně první smrti, nebo snad ještě dřív?

Opřela se o loket. Osušuje si oči prostěradlem a snaží se nahmatat cigarety, nenachází je, a vtom si vzpomene, kde je. Všechno se jí vybavuje, události předešlého dne, večera… Okamžitě si uvědomuje, že musí pryč, odejít z tohohle domu. Vstát a odejít, ale zůstává tu, přibitá k posteli, neschopná sebemenšího pohybu. Vyčerpaná.

Konečně se jí podaří vylézt z postele a dojít až do obýváku, paní Gervaisová sedí na pohovce a tiše se sklání nad klávesnicí.

„Dobrý? Odpočatá?"

„Dobrý, odpočatá."

„Vypadáte smutně."

„To po ránu vždycky."

Paní Gervaisová ukládá soubor a zaklapne víko notebooku.

„Léo ještě spí," oznamuje a rozhodným krokem míří k věšáku. „Neodvážila jsem se na něj jít podívat, měla jsem strach, že ho vzbudím. Ať si přispí, když není škola, aspoň si užijete trochu klidu i vy…"

Dnes není škola. Sophie si matně vzpomíná. Nějaká pedagogická porada. Paní Gervaisová už má na sobě kabát a stojí u dveří.

„Už musím jít…"

Sophie cítí, že nebude mít odvahu oznámit jí, jak se rozhodla. Ostatně, i kdyby odvahu měla, nebude mít čas. Paní Gervaisová už za sebou zavřela.

Dnes večer…

Sophie slyší její kroky na schodišti. Christine Gervaisová nikdy nejezdí výtahem.

Rozhostilo se ticho. Poprvé, co tu pracuje, si zapaluje cigaretu přímo v obýváku. Přechází sem a tam. Vypadá, jako kdyby právě přežila nějakou katastrofu, všechno, co vidí, jí připadá marné a zbytečné. Musí pryč. Teď, když je sama, stojí a drží

cigaretu, necítí takový tlak. Ví však, že kvůli Léovi se musí připravit na odchod. Jde si všechno pořádně promyslet do kuchyně, zapíná rychlovarnou konvici.

Léo. Šest let.

Už když ho spatřila poprvé, přišel jí krásný. Před čtyřmi měsíci, v tom samém obýváku v Molièrově ulici. Vběhl dovnitř, zabrzdil před ní a upřeně se na ni zadíval, sklonil přitom hlavu ke straně, což u něho znamenalo, že usilovně přemýšlí. Matka mu stručně oznámila:

„To je Sophie, Léo, jak jsem ti o ní říkala."

Dlouho si ji prohlížel. Potom řekl: „Tak jo," a přistoupil k ní, aby se políbili.

Léo je hodný, trochu náladový, chytrý a příšerně živý chlapec. Sophie má za úkol ho ráno odvést do školy, v poledne vyzvednout a hlídat až do večera, dokud se paní Gervaisové, nebo jejímu manželovi, nepodaří v předem neodhadnutelnou hodinu dorazit domů. Odchází tedy mezi pátou odpolední a druhou ranní. Tahle pružnost byla hlavním důvodem, proč místo získala – nemá za sebou žádnou praxi, to bylo vidět hned u prvního pohovoru. Paní Gervaisová se téhle flexibility snažila příliš nevyužívat, jenže každodenní události získají vždy navrch nad předsevzetími, a tak se, ani ne za dva měsíce, Sophie stala nepostradatelnou součástí rodinného provozu. Je totiž vždy k dispozici, vždy připravená, vždy na místě.

Léův otec, vytáhlý, hubený a vrásčitý čtyřicátník, je vedoucím odboru na ministerstvu zahraničí. Jeho manželka, vysoká, elegantní dáma s neuvěřitelně svůdným úsměvem, se snaží skloubit požadavky, které na ni klade funkce statističky v auditorské firmě, s úkoly, s nimiž se potýká coby Léova matka, a v blízké budoucnosti i žena prvního náměstka ministra. Oba dva velmi slušně vydělávají. Sophie byla natolik moudrá, že toho při vyjednávání o výši mzdy nezneužila. Vlastně na to ani nepomyslela, protože s tím, co jí nabídli, byla spokojená. Hned po dvou měsících dostala od paní Gervaisové přidáno.

Léo na ní doslova visí. Ona jediná od něj dokáže bez námahy získat to, co by jeho matce trvalo celé hodiny. Léo není, jak by se mohla předem obávat, rozmazlené, tyranské dítě, ale klidný kluk, který umí naslouchat. Samozřejmě si občas postaví hlavu, ale Sophie v jeho hierarchii zaujímá správné místo. To nejvyšší.

Christine Gervaisová vždy večer kolem šesté volá domů, aby zjistila, co je nového, a rozpačitě oznámila, v kolik hodin přijde. Pokaždé si chvilku povídá se synem a potom se Sophií, snaží se jí přitom říct pár slov, která by zněla aspoň trochu osobně.

Míjí se účinkem, Sophie se totiž, bez nějaké vědomé snahy, drží obecných formulací, v nichž nejvíce místa zaujímá shrnutí toho, co se onen den stalo.

Léo chodí do postele pravidelně přesně v osm večer. To je důležité. Sophie nemá děti, ale je zásadová. Přečte mu pohádku a pak zbytek večera stráví před ohromnou, extra plochou televizní obrazovkou, na níž lze zhlédnout prakticky vše, co se najde v nabídce satelitních kanálů; tajný dárek od paní Gervaisové, který Sophii nadělila po dvou měsících služby, když ji, ať se domů vrátila v kteroukoli dobu, vždycky našla sedět před televizí. Několikrát se podivila, že tak mladá, zjevně vzdělaná žena se spokojí s tak skromným zaměstnáním a večer co večer tráví před malou obrazovkou, i když se časem zvětšila. Při prvním pohovoru Sophie paní Gervaisové sdělila, že studovala komunikaci. Když paní Gervaisová chtěla vědět víc, zmínila se o studiu na vyšší odborné škole a práci v jedné anglické firmě, aniž upřesnila, jaký post zastávala, že byla vdaná, ale už není. Christine Gervaisové tyhle informace stačily. Sophii jí doporučila jedna kamarádka z dětství, ředitelka pracovní agentury, v níž Sophie z důvodů, jež zůstávají obestřené tajemstvím, vzbudila sympatie během jediného pohovoru, který spolu měly. Navíc vznikla naléhavá situace – předešlá Léova chůva dala výpověď bez předchozí-

ho upozornění. Sophiina zamyšlená a klidná tvář vzbudila důvěru.

Během prvních týdnů se paní Gervaisová snažila dozvědět něco víc z jejího života, ale ohleduplně toho nechala, z odpovědí totiž vycítila, že se v Sophiině životě muselo odehrát nějaké „příšerné drama“, a také v ní stále přežívaly zbytečky smyslu pro romantiku, na nějž narazíme všude, i ve vysokých měšťanských kruzích.

Když se konvice vypne, Sophie, jak se jí velmi často stává, je ztracená v myšlenkách. Takový stav u ní může trvat dlouho. Duchem je jinde. Její mozek jakoby ustrne nad jedinou představou, jediným obrazem, její myšlenky se pomaličku otáčejí dokola, jako nějaký hmyz, ztrácí pojem o čase. Potom zafunguje něco jako gravitace a ona spadne zpátky do přítomnosti. Pokračuje v normálním životě tam, kde se přerušil. Takhle je to pořád.

Tentokrát se jí zjevil obličej doktora Breveta. Je to zvláštní, už dlouho na něj nemyslela. Původně si o něm udělala určitý obrázek. Když ho slyšela v telefonu, představovala si ho jako vysokého, panovačného muže, a najednou před ní stála jeho maličkost, úředníček v kanceláři notáře, celý pryč z toho, že dostal povolení přijímat druhořadé klienty. U zdi knihovna s nejrůznějšími cetkami. Sophie chtěla zůstat sedět. Hned jak vstoupila, oznámila, že nechce ležet. Doktor Brevet jí rukama naznačil, že to není vůbec problém. „Tady u nás se ani neleží,“ dodal. Sophie vysvětlovala, jak dovedla. „Notýsek,“ nařídil nakonec doktor. Sophie musela zapisovat vše, co dělá. Možná že svá zapomínání zbytečně dramatizuje. Je zapotřebí na věci nahlížet objektivně, prohlásil doktor Brevet. Tímhle způsobem „budete moci přesně kvantifikovat, co zapomínáte, co ztrácíte“. Sophie si tedy začala všechno zapisovat. Dělala to… dobré tři neděle. Až do následující návštěvy. A že během té doby poztrácela věcí! A zapomněla: na pracovní schůzky,

a dvě hodiny předtím, než měla být u doktora Breveta, dokonce zjistila, že ztratila i zápisník. Jako by se po něm slehla zem. Prohledala úplně všecko. Stalo se to ten den, kdy natrefila na narozeninový dárek pro Vincenta? Na ten, který nemohla najít, když mu chtěla udělat radost?

Všechno se míchá, celý její život je strašná míchanice…

Nalévá vodu do misky a dokuřuje cigaretu. Je pátek. Není škola. Obvykle má Léa na celodenní hlídání jen ve středu, občas i o víkendu. Chodí s ním na různá místa podle toho, co je zajímá, a také podle toho, co se zrovna děje. Až dosud spolu zažili hodně zábavy, občas se pohádali. V zásadě je ale všechno v pořádku.

Aspoň bylo, než začala cítit cosi znepokojivého, a postupem doby i tísnivého. Nechtěla tomu přikládat nějaký zvláštní význam, bývala by to ráda zahnala jako obtížný hmyz, ale úporně se to vracelo. Promítlo se to do jejího přístupu k dítěti. Zpočátku nic alarmujícího. Jen cosi tichého, nehmatatelného. Jakési tajemství týkající se jen jich dvou.

Dokud se jí, předešlého večera v parčíku Damremont, nezjevila pravda.

Toho roku, koncem května, bylo v Paříži krásně. Léo chtěl zmrzlinu. Posadila se na lavičku, necítila se dobře. Zprvu to přisuzovala místu, které nesnáší ze všeho nejvíc, neboť tam nedělá nic jiného, než se vyhýbá rozmluvám s matkami od rodin. Dokázala odradit úporně dotírající pravidelné návštěvnice parčíku, teď už si dávají pozor a neoslovují ji, ale má stále potíže s těmi, které sem zajdou jen občas, jsou tu vůbec poprvé, nebo se tu octly jen náhodou. A to nepočítá důchodkyně. Nemá ten parčík ráda.

Roztržitě listuje v časopisu, Léo si stoupl před ni. Líže zmrzlinu a s nijak zvláštním zaujetím ji pozoruje. Jejich pohledy se střetnou. A přesně v tu chvíli pochopí, že už si nedokáže za-

krývat zjevnou skutečnost – z nevysvětlitelných důvodů ho začala nenávidět. Dál ji upřeně sleduje, zatímco ona s děsem zjišťuje, jak jí najednou všechno na něm přijde nesnesitelné, jeho andílkovský obličejík, lačné rty, přihlouplý úsměv, směšné oblečení.

Řekla: „Jdeme," jako by bývala řekla: „Jdu". Stroj v její hlavě se dal znovu do chodu. Se všemi prázdnými místy, mezerami, nejapnostmi… Když spěchá zpátky k domu (Léo si stěžuje, že jde moc rychle), v hlavě se jí neuspořádaně vynořují vzpomínky: Vincentovo auto, které narazilo do stromu, a ve tmě blikající majáčky, její hodinky na dně malé šperkovnice, tělo paní Duguetové padající ze schodů, alarm domu, který se rozječí uprostřed noci… Obrázky běží jeden za druhým tam a zase zpátky, nové, staré. Stroj na závratě se dal znovu do pohybu.

Sophie nepočítá, kolik roků už šílí. Začalo to tak dávno… Po utrpení, jímž si prošla, má dojem, že všechno trvá dvojnásobně dlouho. Zpočátku mírný svah a po měsících pocit jako na tobogánu, jízda dolů plnou rychlostí. Tou dobou byla Sophie vdaná. To bylo ještě dřív než… tohle všecko. Vincent byl velice trpělivý člověk. Pokaždé, když si na něj Sophie vzpomene, zjeví se jí jakýsi řetězec splývajících obrazů – Vincent zamlada, usměvavý, věčně klidný, se slévá s Vincentem z posledních měsíců: strhaný obličej, vosková pleť a skelné oči. Na začátku manželství (Sophie znovu vidí naprosto zřetelně jejich byt, je s podivem, jak v jediné hlavě může vedle sebe existovat tolik předností a tolik nedostatků) to byla jen roztěkanost. To je ta správná formulace: „Sophie je roztěkaná", ale utěšovala se tím, že taková byla odjakživa. Potom roztěkanost přešla v podivínství. Stačilo pár měsíců a všechno bylo naruby. Zapomínala na smluvené schůzky, na lidi, začala ztrácet věci, klíče, doklady, po týdnech je znovu nacházela na těch nejnepravděpodobnějších místech. Vincent, navzdory své klidné povaze, postupně začínal nervóznět.

Pochopitelně. Když si například zapomněla vzít antikoncepční pilulku, ztrácela dárky k narozeninám nebo vánoční ozdoby… To by rozčílilo i tu nejodolnější náturu. Sophie si začala všechno psát, pečlivě jako narkomanka, která se snaží abstinovat. Ztratila zápisníky. Přišla o auto, o přátele, zatkli ji za krádež, její přehmaty postupně nakazily všechna zákoutí jejího života, začala je tajit, jako alkoholička, předstírala a skrývala, aby si Vincent, ani nikdo jiný, ničeho nevšiml. Jeden terapeut jí navrhl hospitalizaci. Odmítla, až se jednou do jejího šílenství vetřela smrt.

Sophie za chůze otvírá kabelku, sahá pro cigaretu, zapaluje si, třese se a zhluboka vdechuje dým. Zavírá oči. Hučí jí v hlavě, přepadá ji nevolnost, přesto si všímá, že Léo už vedle ní není. Otáčí se a vidí ho v dálce, stojí uprostřed chodníku, ruce má založené na prsou a zarytě se odmítá hnout z místa. Když vidí trucující dítě uprostřed chodníku, zničehonic ji popadá příšerný vztek. Vrací se, zastavuje před ním a vráží mu hlasitou facku.

Zvuk úderu ji probouzí. Zastydí se, rozhlíží se, aby se přesvědčila, jestli ji někdo neviděl. V ulici je klid, nikdo tu není, kolem jen pomalu projíždí motorka. Dívá se na dítě, které si tře tvář. Nepláče, opětuje její pohled, jako by nejasně cítilo, že se ho to vlastně příliš netýká.

„Jdeme domů," nařizuje Sophie tónem, který nepřipouští diskuze.

To je vše.

Celý večer spolu nepromluvili. Každý měl své důvody. Sophie neurčitě přemýšlela nad tím, zda ji facka nezpůsobí problémy u paní Gervaisové, i když věděla, že už je to jedno. Teď musí odejít, všechno probíhalo tak, jako by už byla pryč.

Christine Gervaisová tenkrát, jako naschvál, přišla pozdě. Sophie spala na pohovce, na obrazovce běžel za doprovodu

křiku a jásotu zápas v košíkové. Probudilo ji ticho, když paní Gervaisová televizor vypnula.

„Jdu pozdě…," omluvila se.

Sophie pohlédla na postavu v kabátě, která stála před ní. Malátně zabručela: „Ne".

„Nechcete přespat u nás?"

Když paní Gervaisová přichází pozdě, pokaždé Sophii nabídne, aby zůstala na noc, ona odmítne a paní Gervaisová jí zaplatí taxík.

Sophii vmžiku proběhne hlavou film ze závěru dne, tichý večer, vyhýbavé pohledy, zamyšlený Léo trpělivě vyslechl pohádku před spaním, i když očividně myslel na něco jiného. Když mu dávala naposledy pusu, tvářil se tak smutně, že jí uklouzlo:

„To nic, kocourku, to nic. Promiň mi to."

Léo kývl hlavou na souhlas. V té chvíli jako kdyby do jeho světa prudce vtrhl život dospělých a unavil i jeho. Okamžitě usnul.

Tentokrát byla Sophie tak ubitá, že souhlasila a zůstala na noc.

Svírá v rukou misku s teď už studenou vodou, její vlastní slzy, které těžce dopadají na parkety, ji nijak nedojímají. Na okamžik se jí vybaví obraz kočky přibité na dveřích. Černobílá kočka. A další obrázky. Samí mrtví. V jejím životě je spousta mrtvých.

Už je čas. Pohlédne na kuchyňské hodiny – devět hodin dvacet minut. Bezděčně si zapaluje další cigaretu. Nervózně ji zamačkává.

„Léo!"

Vlastní hlas ji vylekal. Neví, odkud se bere úzkost, kterou v něm slyší.

„Léo?"

Spěchá do dětského pokoje. Vyboulené přikrývky na posteli připomínají horskou dráhu. S úlevou si oddechne, dokonce se i pousměje. Když strach opadl, bezděky pociťuje jakousi vděčnou něhu.

Přichází k posteli a říká:

„No tak, kdepak je ten chlapeček…?“

Otáčí se.

„Možná tady…“

Lehce klapne dvířky borovicové skříně a přitom po očku sleduje postel.

„Ne, ve skříni není. Tak možná v šuplíku…“

Vytáhne zásuvku, jednu, druhou, třetí, a říká:

„Tady ne… V téhle taky ne… Ani tady není… Kde jen může být…?“

Jde ke dveřím a hlasitěji oznamuje:

„No dobře, tak já jdu pryč, když tady není…“

Zabouchne dveře, ale zůstává v pokoji, upřeně sleduje postel a tvary pokrývek. Čeká na nějaký pohyb. Najednou ji píchne v žaludku. Takový tvar přece není možný. Stojí jako opařená, slzy jí znovu stoupají do očí, ale nejsou to ty samé jako před chvílí, jsou to ty dřívější, ty, které skrápějí zkrvavené tělo muže zhrouceného na volantu, ty, které prolévá, když se opírá do zad staré ženy, zatímco ta padá ze schodů.

Mechanicky přejde k posteli a jediným pohybem odhrne deku.

Léo je tu, ale nespí. Je nahý, zkroucený, zápěstí má přivázaná ke kotníkům. Obličej, který Sophie vidí z profilu, má příšernou barvu. Pyžamo vhodně posloužilo ke spoutání. Tkanička kolem krku je utažená tak, že v kůži vytvořila hlubokou rýhu.

Sophie si kouše pěst, ale zvracení potlačit nedokáže. Předkloní se, na poslední chvíli se vyhne tomu, aby se opřela o dětské tělo, ale musí se chytit postele. Tělíčko se okamžitě překuluje, Léova hlava jí naráží do kolen. Tiskne ho k sobě takovou silou, že nic nemůže zabránit tomu, aby spadli jeden na druhého.

Teď sedí na podlaze, zády se opírá o stěnu, s Léovým bezvládným, ledovým tělem vedle sebe… Křik, který jí otřásá, jako by vycházel z někoho jiného. Sklápí oči k dítěti. Navzdory cloně slz, která jí zakaluje zrak, vidí, k jakému neštěstí tu došlo. Mechanicky ho hladí po vlasech. Chlapcův béžový, mramorovaný obličej je natočený k ní, oči jsou však upřené do prázdna.

2

Kolik času uplynulo? Neví. Znovu otvírá oči. První, co si uvědomuje, je zápach z jejího pozvraceného trička.

Stále sedí na zemi, zády opřená o stěnu, hledí do podlahy, umíněně, jako kdyby chtěla, aby se už nic nepohnulo, ani její hlava, ani ruce, ani myšlenky. Zůstat tu, nehybná, vpít se do zdi. Když se člověk zastaví, musí se zastavit všechno ostatní, ne? Ale ze zápachu se jí zvedá žaludek. Pootočí hlavu. Co možno nejméně, doprava, směrem ke dveřím. Kolik je hodin? Pootočí hlavu doleva, zase co nejméně. V jejím zorném poli se objevuje noha postele. Je to jako puzzle – stačí jediný dílek a člověk si v duchu vybaví celek. Hlavou už nepohne, jen nepatrně prsty, ucítí pod nimi vlasy, jako plavkyně stoupá k hladině, kde na ni čeká hrůza, vtom strne, tělem jí projede elektrický výboj: zvoní telefon.

Tentokrát její hlava nezaváhala a ihned se otočila ke dveřím. Ve směru zvuku přicházejícího od nejbližšího telefonního přístroje, toho v předsíni, na stolku z třešňového dřeva. Na okamžik sklopí oči, udeří ji do nich obraz dětského těla – leží na boku, s hlavou na jejím klíně, nehybné tak, že se podobá obrazu.

Je tu mrtvé dítě, napůl položené přes ni, vyzvánějící telefon, který ne a ne přestat, a Sophie, jež má dítě na starost a hovory obvykle přijímá, teď sedí opřená o stěnu, hlava se jí

pohupuje ze strany na stranu, vdechuje pach vlastních zvratků. Točí se jí hlava, znovu se jí zmocňuje nevolnost, co nevidět omdlí. Mozek se jí roztéká, zoufale natahuje ruku jako nějaký trosečník. Může za to panika, ale zdá se jí, že vyzvánění je hlasitější. Teď už neslyší nic jiného, zvuk telefonu se zarývá do mozku a ochromuje. Nataženýma rukama šátrá před sebou, potom kolem sebe, zoufale hledá, o co by se opřela, konečně nachází napravo cosi pevného, za co se může chytit, aby se úplně nezhroutila. Telefon zvoní a nehodlá přestat… Rukou se zachytila rohu nočního stolku, na kterém stála Léova lampička. Ze všech sil sevře jeho hranu, tak úporně, že na okamžik znovu pocítí nevolnost. A telefon ztichl. Ubíhají dlouhé vteřiny. Zatajuje dech. Mozek pomalu počítá… čtyři, pět, šest… vyzvánění přestalo.

Podsunuje paži pod Léovo tělo. Skoro nic neváží. Daří se jí položit mu hlavu na podlahu a s mimořádným úsilím si kleknout. Ticho je zpět, téměř hmatatelné. Dýchá přerývaně, jako žena při porodu. Z koutku úst jí stéká dlouhý pramínek slin. Aniž by otočila hlavu, hledí do prázdna – pátrá po nějaké přítomnosti. Pomyslí si: je tady, v bytě, ten, kdo zabil Léa, kdo zabije i mě.

V ten okamžik se telefon rozezní znovu. A znovu jako by jí celým tělem projel elektrický výboj. Pátrá kolem sebe. Něco musí najít, rychle… Lampička. Bere ji do ruky a krátce trhne. Elektrická šňůra povoluje. Sophie pomalu prochází pokojem směrem k telefonu, krůček po krůčku, lampu drží před sebou jako pochodeň, jako zbraň, aniž si uvědomuje, jak je to směšné. Ovšem zaslechnout něčí přítomnost v rámusu přístroje, který ječí neměnným tónem, dotěrně a mechanicky provrtává prostor, není možné. Když Sophie dojde ke dveřím pokoje, znovu se rozhostí ticho. Pokračuje dál a najednou, aniž by věděla proč, si je jistá, že v bytě nikdo další není, že je sama.

Neváhá a bez přemýšlení míří až na konec chodby vedoucí k ostatním místnostem, lampičku drží ve svěšené ruce,

šňůru táhne po zemi. Vrací se do obýváku, do kuchyně, potom jde dál a přitom otvírá všechny dveře.

Sama.

Zaboří se do pohovky a konečně pouští lampičku z ruky. Zvratky na tričku vypadají čerstvě. Znovu ji přepadá nevolnost. Strhává ze sebe tričko a zahazuje ho na zem, bez meškání vstává a vydává se zpátky do dětského pokoje. Stojí ve dveřích, dívá se na mrtvé tělíčko ležící na boku, rukama si objímá nahá prsa a tiše pláče… Musí někam zavolat. Ničemu to už neposlouží, ale musí zavolat. Policii, záchranku, hasiče, komu zavolat v takovém případě? Paní Gervaisové? Strach se jí zahryzl do břicha.

Chtěla by se pohnout, ale nemůže. Panebože, Sophie, do čeho ses to namočila? Jako by toho už nebylo dost… Seber se a zmiz, hned teď, než znovu zazvoní telefon, než vyděšená matka vyběhne z taxíku spolu s křikem, slzami, policií, otázkami, výslechy.

Sophie už neví, co by měla dělat. Telefonovat? Vzít nohy na ramena? Má na výběr ze dvou špatných řešení. Takhle to jde celý život.

Konečně vstává. Něco v ní rozhodlo. Pobíhá bytem, z místnosti do místnosti, pláče, její pohyby jsou však chaotické, přesuny bezúčelné, slyší vlastní hlas připomínající dětské sténání. Zkouší si opakovat: „Soustřeď se, Sophie. Zhluboka dýchej a zkus přemýšlet. Musíš se obléct, umýt si obličej a posbírat si věci. Rychle. A pryč. Okamžitě. Seber si věci, dej je do kabelky, pospěš si.“ Ze všeho toho pobíhání po místnostech je trochu zmatená. Když prochází kolem Léova pokoje, nemůže si pomoct a ještě jednou se zastaví ve dveřích; co jako první upoutá její pozornost, není strnulá, vosková tvář dítěte, ale jeho krk a hnědá tkanička, jejíž konec se klikatí na podlaze. Poznává ji. Je z jejích bot.

3

Ne na vše z toho dne si pamatuje. Následně se jí vybavuje pohled na hodiny kostela Sainte-Élisabeth, které ukazují čtvrt na dvanáct.

Slunce pálí a Sophii buší ve spáncích, hlava se jí div nerozskočí. Navíc je vyčerpaná. Znovu ji zaplavuje obraz Léova těla. Jako by se budila podruhé. Snaží se něčeho zachytit… čeho… Pod rukou má okenní tabuli. Obchod. Sklo studí. V podpaží cítí stékat ledové kapky potu.

Co tu dělá? A kde to vlastně je? Ráda by věděla, kolik je hodin, ale nemá hodinky. Přitom si byla jistá, že je měla na ruce… Ne, možná ne. Už si nevzpomíná. Rue du Temple. Panebože, přece jí netrvalo půldruhé hodiny, než se dostala sem… Co dělala celou tu dobu? Kudy chodila? Především ale, kam vlastně jde? Z Molièrovy ulice sem došla po svých? Jela metrem?

Černá díra. Ví, že je šílená. Ne, není, jenom potřebuje trochu času, aby se mohla soustředit. Ano, tak je to, musela jet metrem. Už necítí tělo, jen pot, který jí stéká po pažích, řinoucí se dotěrné kapky, které si utírá tak, že přitiskne loket k tělu. Jak je oblečená? Nevypadá jako blázen? V hlavě přeplněné změtí obrazů jí hučí. Přemýšlet, něco dělat. Ale co?

Vidí svůj obrys ve výloze a nepoznává se. Zprvu si myslí, že to opravdu není ona. Ale ne, je to ona, jenom je na ní něco jinak… Něco jinak, ale co?

Zběžně přehlédne hlavní ulici.

Jít dál a snažit se přemýšlet. Nohy jí však vypovídají službu. Jedině hlava ještě trochu funguje v hukotu obrazů a slov, snaží se ho utišit a popadnout dech. Hruď má jako ve svěráku. Jednou rukou se opírá o výlohu a přitom se snaží urovnat si myšlenky.

Uteklas. To je ono, dostalas strach a uteklas. Až objeví Léovo tělo, začnou tě hledat. Obviní tě z… Jak se to řekne? Něco s „poskytnutím pomoci“… Soustřeď se.